

Alsof dat eigenlijk niet vanzelf sprak voor een volk inderdaad bezielde met den wensch zijn nationaliteit te doen eerbiedigen! Alsof dit iets bijzonder verdienstelijks mocht heeten, tenminste te doen wat de omstandigheden vereischten!

Het is een oude en beproefde waarheid, dat een eigenschap reeds aan het verzwakken is, zoodra men er bijzonder de aandacht op gaat vestigen en aldus moet het ook met dien nationalen geestdrift er maar bedenkelijk hebben uitgezien, dat men er achteraf zoo enorm blij mee zijn kon. Zoo is het blijkbaar ook niet zonder beteekenis, dat Naatje van den Dam er alras pokdalig begon uit te zien en, vroeger dan met een soliede makelij schijnt overeen te brengen, een arm verloor.

En dat men er dien arm nooit meer aangezet heeft, maar zich haastte bij elke eenigszins plechtige gelegenheid het Eendrachtsmonument aan het publieke oog te onttrekken. Arme, invaliede Volksgeest!

Behalve Naatje echter (en Van Speyk, de Vrijwilligers en het Pluksel) zijn er nog verschillende andere zichtbare teekenen geweest van het nationale zelfgevoel der Vaderen bij gelegenheid van den Belgischen opstand en dit artikel bedoelt de aandacht te vestigen op een er van, allicht minder bekend, maar daarom niet minder gewichtig dan de andere en zeer geschikt om er het karakter der gansche beweging aan te demonstreeren.

Er is n.l. in die dagen een heldhaftige poging gedaan ons zelfs in zake Mode los te scheuren van het verfoeide Frankrijk en een eigen Nationale Kleederdracht voor geheel het eenswillende een éénvoelende volk in te voeren.

Onder dagteekening van December 1831 verscheen een soort van manifest aan het Nederlandsche publiek, dat uitging van een 'Vereeniging ter bevordering van het invoeren eener Nationale Kleederdragt'.

'Bij niet weinigen' – zeide o.a. dit curieuse stuk – 'werd de wensch levendig zich aan het verplichtend gezag van vreemde Modewetten te ontslaan, en zelve tot stand te brengen, wat tot hertoe, schier uitsluitend, aan de luimen en willekeur van vreemdelingen, onbekend met ons klimaat, ons karakter, leefwijze en zeden, was onderworpen; en hieraan paarde zich het denkbeeld, om door een onderlinge vereeniging, het doel dat men zich voorstelde, ware het mogelijk te bereiken.

'De ondergeteekenden, hertoe te zamen overeengekomen, rekenen het zich tot eenen aangenamen pligt, derzelver vrouwelijke Landgenooten met hare oogmerken en bedoelingen eenigszins nader bekend te maken, als ook met de middelen, welk ter bereiking van dezelve zullen worden in het werk gesteld.

'Het is, namelijk, geenszins de bedoeling der Vereeniging om plotseling,